

Het begon slecht en het werd alleen maar erger. Sneeuwstormen, stakingen, onbegraven lichamen, stroomonderbrekingen en terreurdreigingen, en Showaddywaddy's *Greatest Hits* op nummer één van de albumhitlijst. 1979 was een opeenstapeling van rampen. Behalve als je journalist was, zoals Allie Burns. Voor het clubje waar zij lid van was betekende slecht nieuws het onmiskenbare geluid van een kans die voor het oprapen lag.

Allie Burns staaarde door het raam van de treincoupé naar wit dat slechts werd onderbroken door een rij telegraafpalen. Ze waren wonderbaarlijk genoeg aan één kant nog donker, afgeschermd van de stormachtige wind die de sneeuw in plotselinge vlagen voortdreef. De trein stond stil, halverwege de route vastgelopen door sneeuwhoppen die de rails blokkeerden. Ze keek Danny Sullivan aan. 'Waarom brengt de winter Schotland altijd tot stilstand?'

Hij grinnikte. 'Het is net *Murder on the Orient Express*. Opge sloten in een trein in een sneeuwjacht.'

'Alleen dan zonder de moord,' merkte Allie op.

'Oké, alleen dan zonder de moord.'

'En zonder de luxe. En de cocktails. En Albert Finney met een haarnetje op.'

Danny trok een gezicht. 'Niet zo pietluttig doen. Het lijkt wel alsof je aan de persklaarmakerstafel zit en aan mijn komma's en zwevende bepalingen zit te morrelen.'

Allie lachte. 'Ik weet niet eens wat een zwevende bepaling is. En ik betwijfel of jij dat wel doet.'

'Ooit wel, als dat telt?'

Ze hielden weer op met praten. Ze waren elkaar op de tweede dag van het jaar toevallig tegengekomen op het steenkoude perron van station Haymarket, collega's die weer naar hun werk terugkeerden na de jaarwisseling met hun familie te hebben doorgebracht. Er waren zat collega-broodschrijvers voor wie Allie zich achter een perronzuil zou hebben verscholen om hen uit de weg te gaan, maar Danny was waarschijnlijk de minst onaangename van hen. Als hij door en door seksistisch, racistisch en bekrompen was, dan wist hij dat goed te verbergen. En het viel niet te ontkennen dat ze na wat tijd met haar ouders te hebben doorgebracht snakte naar om het even welk gespreksonderwerp uit haar eigen belevingswereld. De eerste krant van het jaar was daar het dichtstbij in de buurt gekomen, met een verslag over het Internationale Jaar van het Kind, een dreigende staking van vrachtwagenchauffeurs en afgeprijsde bloezen in de uitverkoop bij Frasers.

Ze was met een stel schoolvrienden wat gaan drinken in de dorpskroeg, maar dat was niet veel beter geweest. De gesprekken waren ongemakkelijk en stijfjes begonnen, verschoven naar het geruststellende gemeenschappelijk terrein van de jeugdherinneringen, en bewogen zich vervolgens achterwaarts in een doodlopende straat van roddels over mensen die ze zich niet herinnerde of nooit had ontmoet. De afgelopen jaren leken haar van haar verleden te hebben afgesloten.

Toen de trein voor de eerste etappe van de reis terug naar Glasgow uit Kirkcaldy was vertrokken, had Allie de verlichting van spijt gevoeld. Ze had plichtmatig gezwaaid naar haar ouders op het besneeuwde perron. Ze hadden haar met de auto naar het station gebracht, dat dertien kilometer was verwijderd van het voormalige mijnndorp East Wemyss waar ze was opgegroeid, en ze vroeg zich af of ze haar gevoel van opluchting deelden.

Ze hadden elkaar niets te vertellen. Dat was de kern van het ongemak dat ze voelde, telkens wanneer ze naar huis terugging. Ze was langzaam gaan inzien dat dat nooit het geval was geweest. Maar toen ze opgroeide werd dat gebrek aan verbondenheid gemaskeerd door de dagelijkse routine van werk en school, van de padvinderij en de bowlingclub, de plattelandsvrouwenvereniging en het hockeyteam.

En toen was Allie naar de universiteit in een ander land vertrok-

ken en was ze plotseling in een compleet andere wereld beland. Alles in Cambridge was vreemd geweest. De accenten, het eten, de verwachtingen, de preoccupaties. Ze was er al snel in opgegaan. Ze dacht dat ze eindelijk haar soort mensen had gevonden. Drie jaar vloog voorbij, maar daarna dreef ze eenvoudigweg af.

En nu, na twee jaar in het noordoosten van Engeland om een vak te leren, was ze weer terug in Schotland. Dat was niet het plan geweest. Het streven was Fleet Street en een landelijk dagblad. Maar de nieuwsredacteur op haar laatste post van het opleidingscircuit was een oud drinkmaatje van zijn evenknie bij de *Daily Clarion* in Glasgow. En het was een nationaal dagblad, als je Schotland als een natie beschouwde. Het motto op de krant luidde: 'Eén op de twee volwassenen in Schotland leest de *Clarion*'. De grappenmakers op kantoor hadden daar nog 'en de ander kan niet lezen' aan toegevoegd. Er werd iets geregeld, en ze kreeg een aanbod. Ze kon niet weigeren.

Ze had vijf jaar gehad waarin ze op voldoende afstand woonde om haar bezoeken aan het ouderlijk huis tot een minimum te beperken. Maar nu was het onmogelijk om de belangrijke dagen te vermijden. Verjaardagen. Familiefeesten. En omdat het Schotland was: de jaarwisseling.

En dat betekende drie avonden vol eindeloze speciale feestprogramma's en musicals: *Oliver!*, *My Fair Lady*, *Half a Sixpence*. Ze had naar Jack Lemmon en Shirley MacLaine in *The Apartment* willen kijken, maar toen haar moeder eenmaal de korte samenvatting in het overzicht in de krant had gelezen, werd dat idee resoluut verworpen. Allie wilde die marteling niet herbeleven, en daarom zei ze eenvoudigweg tegen Danny: 'Hoe was jouw jaarwisseling?'

'Zoals elke jaarwisseling die ik me kan herinneren,' zei hij spottend. 'We hebben het grootste appartement, dus iedereen dromt samen bij ons. Mijn vader heeft vijf zussen: tante Mary, tante Cathy, tante Theresa, tante Bernie en tante Senga.'

Allie giechelde. 'Heb je een tante Senga? Echt waar? Ik dacht dat de naam Senga alleen maar als grapje was bedoeld?'

'Nee. Het is "Agnes" achterstevoren. Haar doopnaam is Agnes, maar ze wordt Senga genoemd. Ze zegt dat ze alles liever heeft dan dat ze Aggie wordt genoemd.'

‘Dat snap ik wel. Dus je vijf tantes komen op bezoek?’

Danny knikte. ‘Vijf tantes, vier ooms en een aantal neven en nichten.’

‘Vier ooms maar?’

‘Ja. Oom Paul is op het werk aan zijn einde gekomen. Hij werd geplet door een whiskyvat in het entrepot daar in Leith.’ Hij trok een gezicht. ‘Volgens mijn vader zou het wel eens iets te maken gehad kunnen hebben met het feit dat een aanzienlijke hoeveelheid van de whisky op dat moment in oom Paul zat.’

‘Dus jullie vieren een groot familiefeest?’

‘Jawel. Elk jaar hetzelfde. De tantes maken allemaal hun eigen specialiteit. Theresa leent de grote soeppan van de kerk en maakt een kuip linzensoep. Mary maakt met ingemaakte runderhak gevulde broodjes. Cathy bakt de beste worstenbroodjes van Edinburgh, mijn moeder maakt gehaktbrood, Bernie neemt donkere fruitcake mee die niemand eet, samen met in de winkel gekochte zandkoek, en Senga maakt borstplaat in drie smaken.’

‘Allemachtig, wat een feestmaal, zeg.’ Hij zag er niet uit als iemand die op zo’n traditioneel Schots dieet leefde. Danny was zo tener als een hazewindhond, met de hoge jukbeenderen, smalle neus en scherpe kin van een middeleeuwse asceet. Alleen door zijn tot op zijn kraag hangende krullen zag hij eruit als iemand van deze tijd.

Hij grijnsde. ‘Echt wel. Er is genoeg in huis om half Gorgie te voeden. En genoeg drank om je eigen kroeg te openen.’

‘En wat doen jullie dan? Eten en drinken en kletsen?’

‘Nou, we eten en drinken, en iedereen doet zijn vaste kunstje. Dat houdt ons bezig tot het tijd is om de tv aan te zetten voor het luiden van de klokken. En dan draait pa the Corries op de platenspeler en gaat het er alleen nog maar rauwer aan toe. Een paar burens komen langs om de eerste bezoekers in het nieuwe jaar te zijn.’

‘Dat klinkt als een vorm van zelfverdediging!’

Danny haalde zijn schouders op. ‘Het is een gemoedelijke flat. En jij?’

Het werd Allie bespaard om antwoord te geven, doordat de deur aan het uiteinde van de coupé rammeland openging en de conducteur naar binnen wankelde, met in zijn armen een stapel

dekens. Terwijl hij naderde deelde hij ze uit aan de handvol andere passagiers. ‘We zullen hier nog wel een tijdje vastzitten,’ kondigde hij met een sombere klank in zijn stem aan. ‘We moeten wachten tot de sneeuwuimer vanuit Falkirk hier aankomt, en ik hoor dat hij maar langzaam vooruitkomt. En de verwarming is uitgevallen. Excuses daarvoor, maar we hebben tenminste wat dekens.’

Hij gaf ieder van hen een ruwe grijze deken die beter geschikt leek voor een paard dan voor een mens. Allie sloeg hem om zich heen, en haalde haar neus op vanwege de mottenballengeur.

‘Heb je het koud?’ vroeg Danny.

‘Niet echt. Maar nu de verwarming is uitgevallen, zal onze lichaamswarmte al snel gaan dalen.’

Hij keek haar aan over de smalle opening tussen hun zitplaatsen. ‘Als je naast me zou komen zitten, dan kunnen we de dekens delen. En de lichaamswarmte.’ Hij glimlachte onschuldig naar haar. ‘Ik heb geen bijbedoelingen. Het is uitsluitend uit eigenbelang. Kijk naar me: ik ben broodmager. Ik heb echt last van de kou.’

Het viel niet te ontkennen dat hij zich goed had ingepakt. Wandelschoenen, een ribfluwelen broek die in dikke wollen sokken was gestoken, en een dikke coltrui die boven zijn zware overjas uitstak. Wollen handschoenen, en een gebreide muts die uit een van de zakken stak. Allie had nog nooit iemand gezien die beter was uitgerust tegen de kou. Zelfs haar grootvader niet, een man die verslaafd was aan in de frisse buitenlucht zijn, ongeacht wat voor weer het was. Dat kreeg je van een leven lang steenkool uithakken. ‘Oké dan,’ zei ze met gespeelde tegenzin. Hij was waarschijnlijk de enige man op de redactie die niet de uitstraling van een seksueel roofdier had. Je moest waarschijnlijk wel het instinct van een roofdier hebben om een goede verslaggever te zijn. Maar je moest ook weten wanneer je dat moest uitschakelen.

Allie wisselde van zitplaats. Ze stuntelden wat met de dekens tot ze een dubbeldikke laag om zich heen hadden gewikkeld. ‘Wat is jouw eerstvolgende dienst?’ vroeg ze hem.

‘De dagdienst morgen. En jij?’

Ze trok een gezicht. ‘Ik zou vanavond moeten werken. Als die vervloekte sneeuwuimer niet een beetje opschiet, kom ik zwaar in de problemen.’

‘Je hebt nog tijd genoeg. Het is net drie uur geweest. En zelfs als

je het niet op tijd haalt, zul je niet de enige zijn. Ben je momenteel met iets bezig of gewoon met het dagelijkse gebeuren?’ Hij sprak met een terloopsheid die om een wedervraag vroeg.

‘Ik wacht op het eerstvolgende nieuwsverhaal. Je weet hoe het is tijdens de nachtdienst. En jij dan?’

Hij glimlachte. ‘Ik jaag op een groot verhaal. Een onderzoekstuk. Ik ben er al een paar weken mee bezig, tussen het achter ambulances aan rennen door. Ik ving iets op van iemand die niet eens wist wat hij me vertelde, en sindsdien probeer ik het te onderbouwen. Voornamelijk in mijn vrije tijd. Werkpaarden zoals jij en ik horen dit soort verhalen niet te schrijven. We horen het door te schuiven naar de nieuwsredactie, zodat een van de roemjagers ermee aan de haal kan gaan. We mogen het vuile werk eromheen opknappen, maar onze naam wordt niet bij het artikel vermeld.’

Dat was niets minder dan de waarheid. Er was een schare verslaggevers die titels hadden: misdaadverslaggever, hoofdverslaggever, onderwijscorrespondent, rechtbankverslaggever en nog een handvol andere. Wanneer de lagere rangen een groot verhaal aan het licht brachten, werd het onmiddellijk ingepikt door een van de mannen die het voor hun domein konden opeisen. ‘Hoe heb je het dan in handen kunnen houden?’

‘Ik heb er nog niemand over verteld,’ zei Danny simpelweg. ‘Ik hou het vast totdat ik er al zo ver mee ben dat niemand het me nog kan afpakken. Maar het zal inslaan als een bom.’

Allie voelde een stevige jaloezie opkomen. Maar niet gericht tegen Danny. Het was eerder een hunkering naar een belangrijk verhaal van haarzelf. ‘Waar gaat het over? Wanneer zal het klaar zijn?’

‘Binnenkort. Ik heb alleen nog het laatste puzzelstukje nodig. Het volgende lange weekend moet ik een tripje naar het zuiden maken om de laatste stukjes van de lucht te vinden.’

Dus dat duurde niet lang meer. Het personeel van de *Clarion* werkte vier lange diensten per week, een rooster dat zo was opgesteld dat het hun om de drie weken vijf opeenvolgende vrije dagen opleverde. Allie was er nog steeds niet helemaal uit hoe ze die tijd het beste kon besteden, hoewel ze voordat de winter zijn intrede deed de smaak van wandelen in de bergen te pakken had gekregen. Maar ze werkte ernaartoe om een appartement te kopen, dus ze

voorzag dat er een eindeloze aaneenschakeling van opknappen en doe-het-zelven in het verschiet lag. ‘Mooi. Als je een werkpaard nodig hebt...’

De deur ging weer rammelend open. Deze keer was de conducteur rood aangelopen en verontrust. ‘Is iemand van u arts?’ Hij keek wanhopig rond. ‘Of verpleegkundige?’

Voordat iemand antwoord kon geven, doorkliefde het geschreeuw van een vrouw achter hem de lucht. ‘Ik zal je verdomme vermoorden, klootzak.’

Allie sprong met open mond op. Danny en zij keken elkaar aan, en zonder iets te zeggen haastten ze zich allebei naar de deur. Danny wurmde zich langs de conducteur en riep: ‘Ik ben ЕНВО’er.’ Allie maakte gebruik van zijn vaart om er achter hem aan langs te komen. Er lag een vrouw languit op een van de banken met plaats voor drie personen, haar trainingsbroek op haar enkels, haar dijen onder het bloed, dat in het ruwe velours van de bekleding trok. Er stond een man over haar heen gebogen, zijn lippen opgetrokken tot een grimas. Allie bleef als aan de grond genageld staan.

Haar eerste gedachte was dat de vrouw het slachtoffer was van een gewelddadige aanval. Maar toen merkte ze de bleke koepel van haar buik op. ‘Ze is aan het bevallen.’ Meteen toen ze het zei wist ze dat ze met geen overbodigere opmerking op de proppen had kunnen komen.

Maar Danny bleef in hetzelfde tempo doorlopen tot hij naast de vrouw stond. ‘Ik ben ЕНВО’er, oké, makker?’ zei hij tegen de man, die een paar wankele stappen naar achteren deed en knikte zoals zo’n speelgoedhondje dat oude mannen wel op de hoedenplank van hun auto hebben staan.

De vrouw was niet gestopt met brullen en gillen sinds ze de coupé waren binnengekomen, en het leek er ook niet op dat ze daar binnen afzienbare tijd mee zou ophouden. Danny ging zo staan dat hij kon zien wat er tussen haar benen gebeurde en keek toen omhoog naar Allie. Hoewel hij zelfverzekerd overkwam, zag ze de bezorgdheid in zijn ogen. ‘Hou haar hand vast,’ zei hij. ‘Probeer haar te kalmeren.’

Doodsbang voor de verantwoordelijkheid kwam Allie voorzich-

tig dichterbij, en ze pakte een van de wild zwaaiende handen van de vrouw vast. Haar hand was op de een of andere manier tegelijk klam van het zweet en kleverig van het bloed. Ze keek de man aan, wiens gezichtsuitdrukking nu vol medelijden was. ‘Hoe heet ze?’

‘J-J-Jenny,’ stamelde hij. En toen met vastere stem: ‘Jenny. Ze is pas over twee weken uitgerekend.’ Hij viste een ingedeukt pakje No. 6 op uit zijn spijkerbroek, schudde zenuwachtig een sigaret uit het pakje en stak hem op, waarna hij de rook diep in zijn longen zoog.

‘De baby heeft heel andere plannen,’ mompelde Danny, die zijn overjas afschudde en zijn mouwen opstroopte.

Allie pakte Jenny’s hand stevig vast en rekte zich uit om haar volle donkere haar uit haar zweterige gezicht te vegen. ‘Alles komt in orde, Jenny.’

‘Rot op, wat weet jij daarvan?’ schreeuwde Jenny.

‘Mijn vriend weet wat hij doet.’ Allie keek Danny smekend aan.

‘Zo is het, Jenny.’ Hij lachte nerveus. ‘Ik ben groot geworden met *Emergency Ward 10*. Je moet een paar keer diep ademhalen, lieverd. Ik kan het hoofdje van je baby al zien, je kleintje is vastbesloten om ter wereld te komen. Maar het kind heeft jouw hulp nodig. Je moet ophouden ertegen te vechten.’ Hij leunde naar voren. Allie wilde er niet aan denken waar hij mee bezig was. Alleen al van de gedachte aan slijmerig bloed en al het andere daar beneden kwam haar maag in opstand.

Ze keek Jenny weer aan en zag dat haar ogen naar achteren rolden in haar hoofd, net zoals bij een angstig paard in een westernfilm. ‘Ik weet dat het pijn doet,’ zei ze kalm. ‘Maar het zal snel voorbij zijn, Jenny. En dan zul je je kleintje in je armen houden. Je zult een trotse moeder zijn, en dit alles zal niet meer dan een nare droom zijn. Echt.’

Jenny verkrampte plotseling en begon weer te gillen, terwijl ze keihard in Allie’s hand kneep. ‘Dat is goed, Jenny,’ zei Danny hijgend. Hij zweette inmiddels net zo erg als Jenny. ‘Nog een keer persen.’ Hij wachtte. ‘Nu inademen. Haal diep adem voor me. Ik kan een schouder zien. Nu weer persen, lieverd. Je kan dit.’

De twintig minuten daarna verstreken in een waas van bloed en zweet, het gekreun van Jenny, Allie’s aanmoedigingen, Danny’s angstige blikken en het kettingroken van de aanstaande vader. Al-

lie bleef maar dezelfde betekenisloze bewoordingen herhalen. ‘Je doet het geweldig’, en ‘Je bent een held, Jenny’, en ‘Je bent er bijna.’ Ze werd zich ervan bewust dat andere mensen als toeschouwers om hen heen waren komen staan. En toen had Danny ineens een rode en paarse bundel in zijn armen en voegde het zwakke gehuil van een pasgeboren baby een contrapunt toe aan Jenny’s gekreun.

‘Goed gedaan, je hebt het geweldig gedaan,’ zei Allie.

‘Je hebt een zoon.’ Danny draaide zich om en keek de man achter zich grijnzend aan, die zich op een zitplaats liet zakken, omdat zijn benen het begaven. Er welden tranen op in zijn ogen.

‘Ik hou van je, Jenny,’ riep hij, zijn stem schor en hees.

‘Ik haat je verdomme nog steeds,’ zei Jenny zuchtend. Maar de woede was uit haar stem verdwenen.

Een van de andere passagiers haalde een handdoek tevoorschijn. Allie bleef Jenny aankijken, vastbesloten om niet te kijken naar wat er zich aan het andere uiteinde afspeelde. Ze hielp Jenny rechtop te zitten, waarbij ze haar voorzichtig over de zitplaats verschoof, zodat ze steun kon zoeken tegen het raam. Vervolgens gaf Danny de in de handdoek gewikkelde baby aan Jenny, zijn gezichtje samengetrokken tegen de bestorming van alles wat er te zien, te horen en te voelen was.

De vader kwam wankelend overeind en wurmde zich door de omstanders heen naar Jenny toe. Hij knielde naast hen neer en kustte zijn zoon en daarna de kersverse moeder. ‘Je bent ongelooflijk, Jenny,’ zei hij. ‘Ik hou van je. Wil je met me trouwen?’

Jenny keek hem aan, en op datzelfde moment zag Allie een vleugje hardheid in haar uitgeputte blik. ‘Krijg nou wat, Stevie. Als ik had geweten dat dat het enige was om je zover te krijgen om me te vragen, was ik al een hele tijd geleden zwanger geworden.’

Danny boog zich naar Allie toe en mompelde: ‘Geweldig citaat, als dát geen goede onderkop is.’ Hij zag de verbaasde uitdrukking op haar gezicht. ‘Het is op zijn minst een openingsartikel, Allie. Misschien zelfs voorpaginanieuws.’

‘Als dat zo is, dan is het jouw verhaal,’ zei ze. ‘Jij bent de held van de dag.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Het is een artikel voor een vrouw. Je weet dat de redactie dat zal zeggen.’

Hij had gelijk. Ze begon gewend te raken aan de krankzinnige

logica achter het toewijzen van artikelen. Vrouwen hadden er jaren over gedaan om een voet tussen de deur te krijgen bij de nieuwsredactie van landelijke kranten op tabloidformaat. Het was de bazen uiteindelijk gaan dagen dat sommige verhalen baat hadden bij wat ze een 'vrouwenhand' noemden. Allie begreep heel goed wat de beweegredenen achter haar indienstneming waren. Maar dat betekende nog niet dat ze het daarmee eens hoefde te zijn. 'Jij hebt dat kind verdomme ter wereld geholpen,' protesteerde ze.

Hij keek quasizielig omlaag naar zijn bloederige handen en naar de vegen op zijn trui en broek. 'Precies. Ik heb al genoeg geleden. Je weet wat ik allemaal over me heen ga krijgen van de gasten op de nieuwsredactie. Telkens als ik mijn kont keer zullen ze "O, hoofdverpleegster!" roepen alsof ik in een *Carry On*-film zit. En ze zullen een begeleidende foto willen van de verslaggever ter plaatse, en dat zou elke vorm van undercoverwerk onmogelijk voor me maken. Als ik dat verhaal waarmee ik bezig ben eenmaal naar buiten heb gebracht, zal ik de kans krijgen om de belangrijke onderzoeksartikelen te doen. Luister, Allie, het enige wat je hoeft te doen is zeggen dat het een geheimzinnige man was die weigerde zijn naam te geven.'

'Wat? En door de nieuwsredactie uitgeoeterd worden, omdat ik maar met een half verhaal aankom?'

Danny speurde de omstanders af en zag dat de conducteur behoedzaam op afstand bleef van het groepje mensen dat om het prille gezin heen stond en hen gelukwenste. Hij liep naar hem toe. 'Ik ben verslaggever van de *Clarion*,' begon hij.

De conducteur deed een stap naar achteren. 'Ik heb nooit iets fouts gedaan,' zei hij gehaast.

'Nee, vriend, daar zinspeelt ook helemaal niemand op. Maar het zou lijken alsof we onszelf graag in de schijnwerpers zetten als we een artikel schrijven over hoe ik een baby ter wereld hielp aan boord van een trein die in een sneeuwjacht vastzat. Maar als het in het artikel nu eens om jou ging? Dan zou je de reddende engel zijn. En je kwam tenslotte ook om hulp vragen, toch?'

De conducteur leek in de war. 'Maar al deze mensen hebben gezien wat er echt is gebeurd.'

'Dat zullen ze allemaal vergeten. Ze zullen al hun vrienden alleen maar vertellen dat ze een baby geboren hebben zien worden

aan boord van een trein. Mijn collega hier' – hij wees naar Allie – 'zij zal het artikel schrijven. Jenny en Stevie zal het niets uitmaken wie met de eer gaat strijken.' Allie moest toegeven dat hij een charmante glimlach had.

'Ik weet het niet...' De conducteur aarzelde.

'Misschien krijg je er zelfs een eervolle vermelding voor, of een loonsverhoging of zoiets.' Hij richtte zich weer tot Allie. 'Heb je een camera bij je?'

Ze knikte. 'In mijn tas.' Ze had altijd haar Olympus Trip 35-compactcamera bij zich. Haar eerste nieuwsredacteur had haar opgedragen niet zonder op pad te gaan. 'Er is nooit een vervloekte fotograaf in de buurt als je er eentje nodig hebt,' had hij gezegd.

'Ga hem dan maar halen,' zei Danny tegen haar. 'Ze zullen foto's willen hebben.'